

Hotel Poslední naděje

NICKI THORNTON

Hotel

Poslední naděje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nicki Thornton
Hotel Poslední naděje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Pro mou rodinu,
Marka, Alexe a Tima*

Hotel
Poslední
naděje

NICKI THORNTON

CPRESS
BRNO
2019

SEZNAM HOSTŮ HOTELU POSLEDNÍ NADĚJE

-
- Pokoj č. 1 *DR. TORPOR THALLOMIUS:*
VIP host, alergie na maliny
-
- Pokoj č. 2 *PROFESORKA*
PENELOPA PŘÍZRAČNÁ:
Ráda se probouzí zpěvem ptáků.
-
- Pokoj č. 3 *GLORIE PHASOLEUS:*
malý stůl na psaní domácích úkolů,
pokoj vedle profesorky Přizračné
-
- Pokoj č. 4 *DARINDER DABRA-DAR:*
tři extra měkké polštáře
-
- Pokoj č. 5 *ANGELIKA SPODIVNÁ:*
velké zrcadlo
-
- Pokoj č. 6 *GREGORIAN KINGFIŠER:*
pokoj s obrazem sportujících lidí
-
- Pokoj č. 7 *COUNT BOLDO JIZVÁK:*
žádné speciální požadavky

ČÁST PRVNÍ

1. HOTEL POSLEDNÍ NADĚJE

Nejhlasitější zvuk, který jste obvykle mohli v kuchyni hotelu Poslední naděje zaslechnout, bylo něžné bublání osamělého vajíčka přicházejícího k varu.

Dnes však bylo ovzduší naplněné výkřiky Henriho Spáleného, plešaticího šéfkuchaře sehnutého stářím, který se belhal po kuchyni a štěkal rozkazy.

„Sethe! Koláčky! Ven z trouby. Hned!“ Henriho výkřiky donutily kuchtíka Setha, aby se na

dlouhých nohách tenkých jako tyčky otočil a pádil na druhou stranu kuchyně. Vzduch kolem něj byl naplněn vůní česnekového másla a pečeného masa a prosycen prachem z mouky, bylinek a koření. Pára stoupala, žele tuhlo a v hrncích to bublalo.

Jestli by si Seth Seppi někdy přál, aby ovládal alespoň maličko magie, bylo by to právě teď. Protože kouzlo, které by ho rozdělilo na tři, bylo zcela jistě jediným způsobem, jak zvládnout všechny ty úkoly, co mu zadali jeho tři příšerní nadřízení: mrzutý Henri a dva majitelé hotelu Poslední naděje – nevrlá a zlomyslná Norrie Bunnová a její úlisný a lakomý manžel Horatio.

Zdálo se, že hotel se na speciální hosty, které pan Bunn s nadšením očekával, připravuje už věky, a dnes nadešel den jejich příjezdu.

„Potřebuju víc pepře. Rychle, hochu!“ zaječela od plotny Norrie Bunnová a ze lžíce, již ukázala směrem k Sethovi, vzlétla napříč kuchyní velká kapka pepřové omáčky. Dlouhé a polámané šedivé vlasy měla Norrie Bunnová svázané dozadu, pryč ze své špičaté tváře, a potila se nad pepřovou omáčkou ve snaze nekýchnout. Alespoň že jejich příšerně protivná dcera Tiffany byla ve snobské kuchařské škole, dost daleko od její oblíbené zábavy – mučení Seta.

Do kuchyně se vrátil pan Bunn, mávající rukama jako malé dítě o Vánocích, a ječel: „Jsou tady! Už jsou tady!“ A pak vyběhl zpět do vstupní haly. Ještě překvapivější ale bylo, že si pan Bunn namísto fádního šedého obleku, který nosil už roky, oblékl třešňově červenou vestičku a pruhované kalhoty.

Norrie Bunnová ze sebe strhla zástěru a spěchala přivítat hosty do haly, zatímco si uhlašovala dlouhé šedé vlasy.

Sethovi se podařilo dostat se jako první k prasklině v kuchyňské zdi, odkud bylo možné vidět do haly a zachytit tak první záblesk přicházejících hostů. Ozvalo se cinkání klíčů. Když přiložil oko k puklině, mohl sledovat pana a paní Bunnovy, jak co nejušlehněji vítají nově příchozí hosty.

Šéfkuchař Henri se přemístil místností s neobvyklou hbitostí, ostrým loktem odstrčil chudáka Seta z cesty a zamžoural skrze skulinu. „Tak *tohle* je ten náš VIP host, Dr. Thallomius? Ten, kvůli kterému jsme tu tak tvrdě dřeli? Nevypadá nijak úchvatně. A z té práce mám tak akorát větry,“ brblal Henri a jemně si mnul svůj pupek.

Seth také nečekal, že jejich VIP host bude vypadat jako miniatura Santa Clause. Dr. Thallomius měl bílé vlasy, zakulacené břicho a třpytící se oči, ale vzrůstem Sethovi dosahoval tak po ramena.

„A ten chlápek, co s ním přišel – jaký nadutec!“ pokračoval Henri ve šmírování. „Hádám, že to bude ta osobní ochranka, na které Thallomius trval. Osobní ochranka! Vypadá, že se na tu práci hodí asi tak stejně jako... nějaký kuře. Navíc ten směšný knírek! Jmenuje se Gregorian Kingfišer,“ dodal Henri. Seth zahlédl mladého muže ve světle zeleném upnutém obleku, s pečlivě načesanými tmavě hnědými vlasy, velkým bujným knírem a rojem pih na nose. „To on si vyžádal pokoj s obrazem sportujících lidí.“

Personál byl zvyklý na to, že si hosté často vymýšleli speciální požadavky, ale tohle bylo poprvé, kdy se někdo tak úzkostlivě staral o uměleckou výzdobu pokojů. Tihle hosté byli tak fascinující. Seth v hotelu nikdy neviděl tolik lidí pohromadě. Asi proto, že svět před hotelem tvořilo jen nekonečné množství stromů. Mohl jen vzpomínat na časy, kdy šéfkuchařem býval jeho otec a hotel Poslední naděje neustále praskal ve švech. V té době si lidé vychutnávali výzvu daleké cesty na odlehlé místo, jejíž odměnou bylo otcovo proslulé vaření.

Seth zatoužil po tom, aby ho pan Bunn zavolal na pomoc se zavazadly. Mohl by si tak hosty lépe prohlédnout.

„Už chápu, proč si chtěl Thallomius vzít s sebou slečnu Spodivnou jako asistentku,“ zavrčel Henri a otočil hlavu, čímž Sethovi umožnil další letmý pohled.

Angelika Spodivná držela hlavu zpříma, jako by vcházela na audienci s tisíci veleváženými hosty. Vlasy měla dlouhé, rovné a tmavé, až na dlouhý rudý pramen na pravé straně, který v kontrastu s černými vlasy zářil. Byla to snad filmová hvězda? Jak tam tak stála pod blikajícím lustrem, působilo hotelové vybavení, tedy lakovaný dřevěný nábytek a obrazy ve starých rámech, jaksi vybledle a opotřebované.

„Sethe, zpátky do práce!“ vyštěkl Henri, sebral nůž a namířil si to krájet zeleninu, „jinak to špinavé nádobí vystoupá až do stropu.“

Jenže než stihl Seth s čímkoli začít, Henri vykřikl. Jak sebou trhnul, nůž mu vyjel z ruky a s rachotem dopadl na studenou kuchyňskou dlažbu. Kolem Sethova nosu prolétl nějaký brouk a skončil u okenního skla, do něhož opakovaně narážel. Vystrašený Henri se schoulil strachy.

„Vždyť je to jen brouk, Henri,“ utěšoval ho Seth a něžně malého tvora postrkoval směrem k otevřenému oknu. Brouk se světélkujícím zadečkem vypadal, jako by hořel.

„Jenže to není jen ledajaký brouk,“ Henriho oči se rozšířily, „to je *luciole*. Víš, co to znamená?“

„Nechtěl jsi říct světluška? Musela sem zablou-
dit ze světluščí mýtiny. Je krásná, pojd' se podívat.
Vypadají kouzelně, nemyslíš?“

„Ale ona je uvnitř!“ zasyčel Henri a prstem si poklepával na svůj vlhnoucí horní ret. „Když v mé zemi vlétne světélkující brouk oknem dovnitř, tak to znamená... znamená to *smrt*.“ Henri stiskl pevně Sethovu paži. „Sethe, někdo tu zemře.“

2. POLÉVKA Z RYBÍCH HLAV

Seth vyprostil ruku z Henriho vyděšeného sevření. „Je to jen stará legenda, ničeho se neboj, Henri. Nikdo nezemře.“

Seth světlušku vypustil na svobodu, ale Henri i tak sebral svůj nůž na vyřezávání a pelášil v panice pryč. Příprava zeleniny na večerní hostinu tak zbyla na Setha.

Vždycky když byl Henri nervózní, tak vyřezával, a proto nebylo nic divného na tom, když Seth narazil na mrkev vyřezanou do podoby kráčejíci

žirafy nebo kus dřeva přeměněný do podoby roz-
tomilého liščího mlád'átka. Ale proč se to vždycky
muselo stát zrovna ve chvíli, kdy měl Henri při-
pravovat k večeři pečené kuře nebo ledvinkový
nákyp s masem?

Seth se prohnal okolo obrovského hrnce s pro-
ublávajícím vývarem, do něhož už jen stačilo
přidat rybí hlavy, aby z něj vznikla Polévka z ry-
bích hlav – specialita hotelu. Masité rybí hlavy,
které už předtím připravil, ležely na jedné hro-
madě a jejich oči na Setha zíraly, jako by chtěly
říct: *A pak kdo je tady na tom špatně?*

Seth skluzem zastavil.

Nos, který nasál vůni vývaru a koření, ho na
cosi důležitého upozorňoval. Na vývaru bylo něco
špatně. A Sethův nos se nikdy nemýlil.

Opatrně zdvihl jednu rybí hlavu a nenápadně
si ji zastrčil pod zástěru do jedné z mnoha kapes
své jasně modré tuniky, aby ji později mohl dát
hotelové kočce Černostínce. Tunika sice byla tro-
chu výstřední, ale bylo to téměř to jediné, co mu
zbylo po otci. Tunika a taky zrcátko, co bylo často
dost nepoužitelné, protože se zdálo, jako by odrá-
želo dění v úplně jiné místnosti.

Seth vzal malou lžičku, ponořil ji do hrn-
ce a polévku ochutnal. Byla horká a chutnala

výborně. A tak moc mu připomínala otce, který se stále více stával jen vzdálenou vzpomínkou.

Otce mu připomínala také vůně skořice a dalšího koření, jež používali, když spolu mnohokrát bok po boku pekli chleba a vařili polévku. Ted' mu z otce zbyl jen hřejivý pocit lásky někde uvnitř těla, což bylo ale stále více než jeho vzpomínky na matku. Kdykoli si na ni vzpomněl, sevřelo se Sethovo nitro smutkem, protože zemřela, když byl ještě nemluvně, takže si na ni nepamatoval.

Natáhl se na poličku přeplněnou bláznivou směsicí lahviček a dóziček všech představitelných tvarů, velikostí a barev, nabral několik snítek sušeného řebříčku, a zatímco je házel do polévky, přemýšlel nad tím, že ačkoli pana Bunna neomrzí vykládat mu, jak byl jeho otec zostuzen, nikdy nezmíní žádné detaily o tom, co přesně se stalo.

Recept na rybí polévku vymyslel právě jeho otec, a Seth se proto chtěl ujistit, že bude pro dnešní významné hosty připravena opravdu bezchybně. Šéfkuchař Henri Spálený totiž vždycky šetřil na ingrediencích a nikdy nepřipravil vyhlášenou polévku správně. A tak se Seth podíval kradmo přes rameno, natáhl se pro podlouhlou skleněnou dózu se šafránem a v hlavě se mu to jen hemžilo opakovanými varováními škudlivého

pana Bunna: „Šafrán používej jen velmi střídmě. Gram šafránu má cenu zlata.“

Vzal mezi prsty čtyři drobné jemné šafránové vlásky, a než ho nadrolil do vývaru, ještě jednou se ve strachu podíval přes rameno. Když se polévka zbarvila do uspokojující tmavozlaté barvy, usmál se. Teď byl spokojen.

„Ale, ale, ale... Za tohle teda pěkně zaplatíš, Seppi.“

Seth leknutím uskočil a málem upustil dózu. Beze všech pochybností to byl ten nenáviděný hlas. Ten poslední hlas, který by dnes čekal, že uslyší.

O dveře do kuchyně se samolibě opírala Tiffany Bunnová, příšerná dcera majitelů hotelu.

3. Asi to bude dezert

To se podívejme, Seth Seppi, umývač hrců a nejhorší kuchtík na světě. Koukám, že jsi pořád tady.“ Z Tiffanina hlasu čišelo pohrdání.

„Tiffany!“ vykotal ze sebe Seth a snažil se znít normálně, zatímco za záda schovával dózu se šafránem. „Jsi doma brzy. Je ve škole všechno v pořádku?“

Tiffany Bunnová se sehnula nad kuchyňskou skříňku a naklonila hlavu na stranu. „Ále, neříkej, že jsem ti chyběla. Táta si mě sem zavolal. Na tohle

mizerný místo na konci světa. Když je ve stresu, tak je hrozně otravný. Myslí si, že budu pomáhat. Ale od tebe je to milý. Nevěděla jsem, že taky odpočítáváš dny do mého návratu," řekla Tiffany a pohodila svými úchvatnými dlouhými blondatými vlasy – vlasy anděla.

„Já už vážně musím...“

„Och, tak ty nemáš čas si povídat? A já se na tebe přitom po dnech strávených rozkazy jako *ušlehej tohle a usmaž tamto* tak těšila," prohodila Tiffany a naklonila se k Sethovi tak blízko, že se její vysoké čelo téměř dotýkalo jeho ramene. „Kuchařská škola mě naučila jednu moc důležitou věc: Neexistuje nic únavnějšího a nudnějšího než vaření.“

Sethovým nejrůznějším přáním přitom bylo, aby se jednoho dne díky svému kuchařskému talentu dostal z hotelu pryč. Přál si vařit jídla, za kterými by lidé cestovali z velké dálky. Přesně jako za vařením jeho otce. A tak vždy, když byl Henri zaneprázdněný vyřezáváním, využil Seth každou příležitost k experimentování. Ale byly chvíle, kdy si nedovedl ani ve snu představit sám sebe nikde jinde než v hotelu.

„Nezajímá tě, proč je pro mě návrat do týhle díry snesitelný? Proč se sem vlastně těším?“

zašeptala Tiffany a opět se naklonila tak blízko, že Seth cítil na krku její dech a z kůže vůni dlouhé cesty – směsici pachu vlaku propleteného s vůní horké čokolády a slaninového sendviče. Stiskl nádobu ještě silněji.

„Je to kvůli tobě, mému malému umývači hrnců, který je stále až po lokty ponořený do slupek z brambor a špinavých hrnců. Některé věci se holt nikdy nezmění.“ Tiffaniny modré oči se do široka rozevřely. Její kůže byla perleťově bílá a úsměv tak oslnivý, že bylo snadné přehlédnout, v čem tkví její nebezpečí. Její povaha byla prostě chladnokrevná.

„Ráda se vracím zpět, protože je vážně zábava pozorovat, jak ti můžu zavařit.“

Tiffany náhle vystartovala a chytla Sethovu ruku, kterou skrýval za zády. Popadla nádobu se šafránem a při tom mu ruku bolestivě zkroutila.

„Ale ty mi to tak usnadňuješ,“ pošeptala spokojeně. „Krást v kuchyni?“ Položila prst na svou hedvábnou tvář a rozkošný obličej se jí zkřivil zlomyslným úsměvem. „Tak co s tím uděláme?“

„Tiffany, můžu to...“

„Škoda, že ti to nemůžu strhnout z platu, Seppi. Protože ty žádný nedostáváš, co? Musíme za tebe platit všechno jídlo, protože tvůj ubohý,

neschopný otec zmizel a vzal s sebou i některé z cenností mého táty.“

Seth nesnášel, jak se mu její slova pokaždé zařezávala pod kůži. Ale byl tady uvězněný. Neměl kam jít. Neměl žádné přátele ani příbuzné. Někdy si myslel, že tu bude už navždy.

„Můj táta si bohužel pořád bláhově myslí, že ráda trávím čas mezi zapařenými troubami a kuchařskými knihami v trapný kuchařský škole. Zajímá ale rodiče vůbec, že mi úplně ničí život?“ Vytáhla složený papírek, vrazila ho Sethovi do ruky a prostředníčkem ho cvrnkla do čela. „Ale vím, že ty nechceš mého tátu zklamat.“

„Co to je?“ zeptal se Seth.

„Říká se tomu malinová Pavlova,“ odvětila Tiffany, zatímco si kontrolovala své precizně nalakované nehty.

Pana Bunna těšilo nabádat dceru, aby přišla s co nejsložitějšími recepty, a pak se pyšnit tím, jak dobře je uvařila a kolik se toho na snobské kuchařské škole naučila. Byl to ale Seth, kdo za ni vždy musel odvést všechnu práci.

Seth si papírek zastrčil za ucho.

„Dobře, pak se na to podívám.“ Do důležité večere zbývaly méně než tři hodiny. Seth přesunul koláčky na polici, aby vychladly. „Kdy to budeš

potřebovat, Tiffany? Máme tu teď trochu naspěch, víš?“

Tiffany zvedla ruce a ustoupila dozadu. „Promiň, moje chyba.“ Pak se k Sethovi naklonila a vytrhla papírek zpoza jeho ucha. „*Pak se na to podívám,*“ napodobovala ho a hihňala se. „A co kdybys to udělal teď hned?“

„Dobře, dokdy to potřebuješ?“

Její další slova se téměř ztratila v hlasitém syčení a prskání, jak Seth dával do trouby péct brambory.

„Očividně je to na dnešní večeri. Asi to bude dezert.“

Seth se zastavil a zíral do jejích širokých očí.

„Och, není šance, že bych to zvládla, ale doufejme, že ty ano, protože jinak bych mohla říct otcí o tom ukradeném šafránu. A rybí hlavě. Nemysli si, že jsem si toho nevšimla. Svačit syrové rybí hlavy, Seppi, to není dobré,“ pomlaskávala nesouhlasně Tiffany a kroutila hlavou, „nebo jsi to snad kradl pro tu prašivou kočku, kterou máš tak rád?“

Zhluboka se nadechl. Tiffany vždy během několika vteřin dokázala způsobit, že se mu vnitřnosti začaly stahovat do divoké koule, a Seta to přinutilo představovat si, jak zatíná ruku v pěst

a jednu Tiffany vráží přesně mezi její dokonalé zuby. Ale spolkl to a usmál se.

„Přidal jsem do polévky šafrán jen proto, aby chutnala tak, jak má. To přece není krádež. Navíc tvému otci přece záleží na tom, aby hosty ohromil.“

Tiffany si nabrala plnou dlaň koláčků, které Seth zrovna dopekl, a pokračovala v provokování: „Když nebudeš dostatečně opatrný, tak tě obviní i z chybějících koláčků. Tedy pokud mi nebudeš chtít pomoci s tím... jak že se to jmenuje?“

„Pavlova?“

„Jo, to je ono. A řekněme, ňoumo, že pokud se ti podaří upéct nejlepší Pavlovu, co svět kdy viděl, tak možná zapomenu, při čem jsem tě přistihla.“

Seth zaváhal, zadíval se na Tiffanin d'ábelský úsměv a oběma bylo jasné, že nemá na výběr. „Možná to zvládnou, pokud vyleštíš stojany na svíčky a prostřeš stůl,“ prohodil Seth.

Tiffany odpověděla jedním ze zvuků, co nejvíc nesnášel – svým příšerným štěkavým smíchem.

„Oba moc dobře víme, že to neudělám,“ řekla, vyhodila koláček do vzduchu a s lehkostí ho zachytila do otevřené pusy. „Jestli toho máš tolik na práci, dám ti jednu přátelskou radu. Radši přestaň tlachat a hni sebou.“

4. Sám DR. Thallomius

Zhaly se ozval křik: „Další hosté, Sethe. Zavazdla! Rychle! Hni sebou! Slyšíš?“

Místo odpovědi na volání pana Bunna se Seth pohotově přemístil do vstupní haly, kde se na tmavém obložení stěn mihotaly záblesky křišťálového lustru a vytvářely přátelskou atmosféru jako stvořenou pro večírek. Podlaha, kterou Seth osobně doleštil dnes v pět ráno, pořádně klouzala a Seth zastavil smyk právě včas, aby se vyhnul srážce se zvláště vypadá-

jícím chlapcem, co mohl být asi tak stejně starý jako on.

Chlapec měl na sobě upnutý zelený oblek ze sametu a zdálo se, že jeho obrovský zubatý úsměv a extrémně špičaté uši dělaly, co mohly, aby zastínily, že všechny ostatní části jeho těla byly příliš malé.

„Opatrně,“ řekl chlapec, zvedl ruce vzhůru a otáčel se na svých neobyčejně krátkých nožkách, jako by do něj Seth skutečně vrazil. Poté se rošťácky zasmál, mrknul a dodal: „Nic se nestalo.“

„Sethe, dávej pozor!“ vyštěknul pan Bunn a lusknul prsty. Pan Darinder Dabra-Dar potřebuje pomoc se zavazadly, a ne se nechat vystřelit na Měsíc. A zeptej se také Counta Jizváka, jestli má nějaké zavazadlo.“

Když se Seth sehnul pro dva ohromné kufry, spatřil vedle Darindera postavu v kapuci zahalenou do černého cestovního pláště, z něhož vycházela vůně dlouhé cesty ze studené krajiny.

Cestovatel shodil kapuci a odhalil tmavou kulatou hlavu, kůži posetou vráskami, jež byla zkrabatělá jako rozinky, a děsivou jizvu táhnoucí se od koutku úst až k cibulovitému nosu, který byl kvůli tomu neustále mírně zvednutý, takže se zdálo, jako by se dotýčný nepřetržitě šklebil.

Podobně se dokázala tvářit i bez jizvy Tiffany. Seth znepokojeně ustoupil o krok dozadu.

„Kdybys mě potřeboval, mladý muži, budu na pokoji číslo sedm,“ pronesl zvesela zahalený muž směrem k Darinderovi cestou ke schodišti a odhalil tak své zčernalé a chybějící zuby. Než začal stoupat po schodech, musel se sehnout, aby se vyhnul nízkému stropu. „Nemůžu uvěřit, že je tady samotný starý Torpor Thallomius. Máme spolu co dohánět. Pokoj číslo jedna, je to tak?“

„Sám Dr. Thallomius je tady?“ zopakoval chlapec a oči se mu rozšířily. „Opravdu?“

Těžké dřevěné vstupní dveře se se zaskřípáním pomalu otevřely a oznamovaly tak příchod dalšího hosta. Dovnitř vstoupila impozantní žena a přitřepetala k nim obklopena oblakem tropického parfému. Na sobě měla obrovské šaty připomínající stan, které hrály stovkami barev a zabraly více z hotelové haly, než by jí příslušelo. Věž jejích blondatých vlasů žíhaných všemi barvami byla tak vysoká, že se téměř dotýkala nízkého stropu hotelu Poslední naděje.

„Profesorko Přízračná, vítejte,“ pravil pan Bunn a poklonil se tak nízko, že se nosem téměř dotýkal koberce. Seth si všiml, jak se mu vzadu

napínají kalhoty. „Je nám ctí přivítat tu hosta tak ohromné reputace.“

Zpoza profesorčiných objemných sukni se vynořila malá dívka. Mohlo jí být tak devět a díky rovné černé sukni, propínacímu svetříku a naškrobené bílé blůzce zapnuté až ke krku vypadala, jako by přišla rovnou ze školy.

Profesorka dívku popohnala a postrčila dopředu. „Glorie Phasoleus, dcera mého dlouholetého přítele. Vždy jsem byla velmi hrdá na mé pouto s velkou a proslulou rodinou Phasoleusů,“ prohlásila a pyšně se usmála.

Glorie vypadala jako protiklad své barevné společnosti. Rovné temně černé vlasy s pěšinkou uprostřed jí padaly do tváří, které měly barvu týden starého mléka. Dokonce ani nepokývala na pozdrav, jen zabodávala svůj pohled na vybledlé spirály ošoupaného koberce. Za celou dobu jen jednou vzhledla a zamrkala svýma zvláštníma bezbarvýma očima.

Darinder, který byl jen o hlavu vyšší než Glorie, přícupital na krátkých nožkách k nově příchozím hostům. Nejprve podal ruku Glorii a poté profesorce, jeho prsty byly překvapivě silné a široké a Sethovi připomínaly paličky kuřecích stehýnek.

„Dabra-Dar. Kde jen už jsem to jméno slyšela?“

zeptala se profesorka, zatímco si zamyšleně poklepávala prsty o bradu.

„Možná vám více řekne Velký Gandolfini? Mé jevištní jméno,“ upřesnil Darinder a snažil se znít skromně.

„Ten mladý talentovaný iluzionista? To jste vy? No ne! To je úžasné! Pořád říkám, že musím na vaši show vzít Glorii.“

Darinder se poklonil. „Dejte mi vědět, kdy se vám to hodí. Bylo by mi největším potěšením sehnat vám ta nejlepší místa k sezení.“

Pan Bunn si odkašlal: „Drahá profesorko, předpokládám, že byste po cestě uvítala nějaké občerstvení.“ Vzápětí luskl na Setha, který se stále ještě snažil hodit si na ramena dva Darinderovy těžké kufry. „A také pomoc se zavazadly,“ dodal ještě pan Bunn.

Poté zamával rukama, zmizel do kuchyně a nechal Setha, aby si sám poradil s klikatými, křivými schody, minul kresbu tygra a došel až k portrétu ženy na prvním podlaží s bláznivým kloboukem z ovoce na hlavě.

Zatímco Seth neobratně zápasil s klíči od Darinderova pokoje, otočil se Darinder na profesorku a povídá: „Už jste slyšela tu novinu? Je tady

Dr. Thallomius. Budeme prezentovat své schopnosti před samotným mistrem.“

Jeho tvář byla svraštělá vzrušením, ale profesorka zbledla a zdálo se, jako by se její křiklavé šaty pootočily.

„Dr. Thallomius je tady?“ podivila se a zkřížila ruce na prsou, „tak to mu musím říct, co si o tom myslím. Je ostudné, že tou směšnou procedurou musejí procházet i ty nejstarší a nejvznešenější rodiny.“

Seth si nad jejími slovy lámal hlavu, zatímco ukládal kufry do pokoje. O jaké „proceduře“ profesorka mluvila? Ať už to mělo znamenat cokoli, mělo to co do činění s „prezentováním schopnosti“ Dr. Thallomiusovi.

Profesorku sice zjištění rozrušilo, ale Darinderův škleb se ještě více rozšířil. „Vypadá to, že dnešní večer bude ještě zábavnější, než jsem si myslel,“ řekl a mnul si ruce.

5. Poslední kulat'oučká malina

Poté, co Seth ubytoval hosty, vyšlehal v kuchyni z vaječných bílků sníš na dezert Pavlova, a přestože věděl, že veškeré uznání slízne Tiffany, byl stejně nadšený, že významní hosté ochutnají něco, co vytvořil úplně sám. Když na korpus ve formě velké sněhové pusinky položil poslední kulat'oučkou malinu, věděl, že dezert vypadá naprosto úchvatně.

„Ty jsi ale idiot,“ ozval se hlas za jeho zády.
Nenáviděl, jak se za ním Tiffany vždy vyplížila.

„Ty jsi tam dal maliny, blbečku?“

„Maliny jsou dost důležitou součástí malinové Pavlova,“ odvětil Seth.

„Ne když je na ně ten hlavní chlápek, ten Thallomius, alergický. Ty zadumaný hlupáčku. Ty jsi snad ještě horší než tvůj neschopný otec, no ne? Řekla jsem jahodová. Jahodová Pavlova. Snažíš se, abych vypadala jako naprostej hlupák?“

Zmátla ho snad Tiffany naschvál? Seth věděl, že ho měla nejrady chyceného na háčku a bavila se tím, jak se na něm pohupuje a kroutí. Ale nemělo cenu se s ní dohadovat. Důležité bylo, aby jejich VIP host dostal dezert, na který nebude alergický.

Seth byl na sebe naštvaný. Vtloukali mu do hlavy, že musí vždy znát speciální požadavky hostů, a měl proto vědět, že jejich VIP host je na maliny alergický. Měl tušit, co na něj Tiffany chystá. Vřelo to v něm vzteky.

„Nebylo by nejlepší, kdyby kvůli nám host zemřel, Seppi. A už vůbec ne, kdyby to vypadalo, že za to můžu já,“ zařvala mu do ucha Tiffany. Najednou se prudce pohnula a Setha napadlo, že popadne jeho úchvatný výtvar a mrští s ním o zem. Anebo ještě hůř, do jeho tváře. Chňapl po dezertu, aby ho dostal z Tiffanina dosahu, a starostlivě ho objal rukama. Šlehačka na vrchu dezertu se roztřásla.

„Já jsem alespoň nestrávil roky na kuchařské škole, aniž bych vůbec věděl, co to Pavlova je,“ odseknul Seth, a když si uvědomil, co říká, slova už nešlo vzít zpět.

Tiffaniny oči se zúžily vztekem a záští. Seth se zhluboka nadechl, ještě nikdy jí neodporoval.

Nastala dlouhá chvíle ticha. Seth ucítil změnu v ovzduší a napjatě čekal na výprask.

„Připravím pro doktora Thallomiuse něco jiného,“ zakoktal rychle, než Tiffany stačila něco říct. „Něco jen pro něj. Něco opravdu speciálního,“ slíbil a opatrně vložil dokonalou Pavlovu do lednice, daleko od Tiffaniných drobných, ale krutých sněhobílých ruček.

„Připravíš něco mimořádného,“ odvětila Tiffany.

Pak uslyšeli cinkání zvonku a oba vzhlédli. Nad dveřmi do kuchyně visela řada starých zvonečků, které byly propojeny s jednotlivými pokoji. Když zazvonily, znamenalo to, že někdo vyžaduje pokojovou službu.

Gregorian Kingfišer v pokoji číslo šest něco potřebuje.

Seth zakýval hlavou, oči upíral na zvoneček a zoufale si přál zmizet.

Tiffany se znovu podívala na zvonky a pak se rozvalila na lednici a pomalu zeširoka zívla.

Pak se její modré oči kvapně zešíroka rozevřely.

„Mohla by to být tvá velká šance, Seppi. Upozornit na svůj talent. Třeba ti nabídnou, že tě odsud odvedou, a ty nastartuješ svou cestu ke slávě a bohatství.“

„Ne, Tiffany,“ namítl Seth a zastavil se ve dveřích, „to se nestane, protože se postaráš o to, aby si všichni mysleli, že jsi dezert připravila ty.“

Tiffany naklonila hlavu na stranu a vítězoslavně se usmála. „Nebo jim tentokrát prozradím, že to byla tvá práce,“ zašeptala, „co si o tom myslíš?“

Seth se zadíval do jejích nádherných očí a neubráníl se záchvěvu naděje. Na vteřinu jí uvěřil. Na chvíli podlehl dojmu, že mu nabízí šanci. Ale pak se její tvář zkrabatila a propukla v nenávistný smích.

„Tak to se povedlo! Ty vážně věříš, že by se to mohlo stát, je to tak? Sni dál, Seppi. Víím, že nejsi ve vaření úplně k ničemu,“ řekla a dloubala ho do mastné skvrny na zástěře, pod kterou schovával tuniku. „Ale nezapomeň, že jsi jen umývač hrnců. A vždycky jím budeš. Nikdy se odsud nedostaneš. Pokaždé když se vrátím domů, budeš stále na svém místě, ponořený až po lokty ve slupkách od brambor. Dobře víš, že je to pravda. Nikdy nebudeš jako tvůj otec.“

Seth cítil, jak se mu vnitřnosti znovu scvrkávají do divoké koule. Pomalu vycouval a uháněl ke schodům, ale Tiffanin štekavý smích se mu stále ozýval v uších.

Od jejího mučení ho zachrání jen dokonalý recept. A veškerou zásluhu si přivlastní ona. Tak jako vždy. Není divu, že si sám nedokáže představit, že by odtud někdy unikl.

6. Bylinkový čaj a máslové sušenky

Když Seth doběhl na poschodí s pokoji pro hosty, vynořil se z pokoje Dr. Thallomiuse obličej Counta Jizváka. Jakmile se jejich oči setkaly, Count změnil výraz a jeho vrásčitá tvář se zkrabatila jako papír.

„Ehm, říkali jsme si. Bylo by možné dostat šálek čaje? A konvici horké vody pro mě a mého dobrého přítele Dr. Thallomiuse. Až budeš mít chvíli. Není na to spěch.“

„Samozřejmě,“ odvětil Seth.

Seth konečně došel chodbou až k pokoji Gregoriana Kingfišera, aby se zeptal, co potřebuje. Dvakrát zaťukal, a když nedostal žádnou odpověď, tak opatrně vkročil dovnitř v obavě, že jde příliš pozdě. Okamžitě zahlédl něco, co upoutalo jeho pozornost.

Na stole oproti dveřím leželo zrcátko vyrobené z temného skla a dřeva. Vypadalo úplně stejně jako to, co Sethovi zanechal jeho otec. Zamířil ke stolu a vzal zrcátko do ruky.

Bylo mu ihned jasné, že tohle je v něčem jiné než to jeho. Když v něm ale zahlédl odraz své blede tváře a ustaraných očí, pocítil stejný zvláštní pocit, jako když se díval do vlastního zrcátka. Jako by ho něco nutilo ponořit se přímo dovnitř.

Ve stejnou chvíli někdo za ním zařval: „Co to proboha děláš?“

Seth se neohrabaně otočil a loktem zavadil o flekatou hrbolatou krabici ze dřeva, na níž bylo napsáno „Souprava na úpravu knírů“. Jen tak tak zabránil tomu, aby úhledně poskládané hřebeny a kartáčky nepopadaly na zem.

Při tom ale zrcátko upustil.

Gregorian Kingfišer i Seth vystartovali, aby zrcátko zachytili, až se málem srazili hlavami. Seth cítil, jak červená, a zamumlal, že přišel na zavolání pokojové služby.

„Skutečně? No, trochu pozdě!“ řekl kousavě Kingfišer a zíral na Setha, jako by ho přistihl při krádeži.

„Už jsem si všechno zařídil. Vypadni!“

„Ano, pane. Samozřejmě, pane.“

Seth se ještě jednou omluvil a utekl zpět do kuchyně. Nezapomněl, že musí na pokoj číslo jedna přinést čaj, a byl si také vědom toho, že špinavé nádobí už dosahovalo nepředstavitelné výšky. A navíc ještě musí přemýšlet o novém dezertu pro Dr. Thallomiuse.

Za několik minut dorazil trochu zadýchaný k pokoji číslo jedna. „Čaj a horká voda a také máslové sušenky s citronem a skořicí. Doufám, že je máte rádi křehké.“

Přešel ke stolu, kde se v křesle rýsovala silueta muže se znetvořenou tváří. Zrovna něco vytahoval z malého oranžového váčku. Pokoj byl naplněný vůní bylin, které Seth identifikoval jako zelený čaj s nádechem trávy.

Dr. Thallomius k Sethovi docupital malinkými krůčky s laskavým pohledem ve tváři a omluvou na rtech, že od něj vůbec něco požadovali, když je jasné, že je velmi zaneprázdněný.

Když Seth pokládal ták, všiml si žlutého papíru a nemohl si pomoci, aby se na něj nepodíval.

*Jste srdečně zván do hotelu Poslední naděje dohlížet
na ukázkou schopností následujících uchazečů,
kteří se přihlásili k Výběru nadějných kandidátů.*

Následoval seznam jmen.

Dr. Thallomius, stojící po Sethově boku, povídá: „Mladíku, dovol mi, abych ti představil svého starého přítele Counta Jizváka. Jak se jmenuješ ty?“

Ještě žádný z hostů se Setha za celý jeho život na jméno nezeptal.

„Seth Seppi,“ podařilo se mu odpovědět.

Dr. Thallomius mu stiskl ruku, jako by byl vážně rád, že ho poznává, a Seth si pomyslel, že si ho ten starý gentleman musel s někým splést. Nerad ale vysvětloval, že je jenom kuchtík.

Count se zeširoka usmál. „Kdo by si pomyslel, že tu bude můj starý přítel Thallomius,“ chichotal se, „jsem rád, že jsem se rozhodl projít tím pekelným Výběrem nadějných kandidátů zrovna v den, kdy je rozhodování na tobě, můj starý příteli. To by mělo věci dost ulehčit.“

„Jsem vždy plně nestranný,“ rozzářil se Thallomius a zavrtěl hlavou, „dokonce i v tvém případě.“

Ve chvíli, kdy Dr. Thallomius poplácal Counta po rameni a opřel se o zeď, měl Seth najednou zvláštní pocit, že zeď v odpovědi zavzdychala. Pak

ho Dr. Thallomius doprovodil ke dveřím. „Je to tu poměrně odlehle, že ano? Máš rodinu, Sethe?“

Seth se přistihl při úsměvu: „Až do nekonečna nic než jen stromy, vážně. Myslím, že moji rodiče museli mít stromy opravdu rádi.“

„Museli? Copak už tu nejsou?“

„Nejsou,“ odvětil Seth a cítil, jak se mu zadrhl hlas. Nevěděl, jak je to dlouho, kdy naposledy viděl svého otce. Ale bylo to tak dávno, že se vzdal naděje, že ho ještě někdy spatří.

„To mě moc mrzí,“ řekl Thallomius a vtiskl Sethovi něco do dlaně.

Seth už stihl zaznamenat, že kuchtík, jehož prací je prostírat stoly, vynášet smetí a leštit svícny, spropitné obvykle nedostává. A když někdo náhodou dýško nechal, shrábli ho pan a paní Bunnovi.

Dr. Thallomius mu ale dal tlustou a těžkou minci. Seth otevřel pusou na protest, ale Dr. Thallomius sevřel okolo mince jeho dlaň.

„Být tebou, tak to schovám na nějaké bezpečné místo. Teď jdi, ať můžeš dokončit svou práci. Bylo mi ctí tě poznat.“

Seth ztěžka polkl. Byl přesvědčený, že si ho Dr. Thallomius s někým plete. „Jaké je vaše oblíbené jídlo, pane? Myslím dezert, pane.“ To byl pro

Setha jediný způsob, jak tomuto starému gentlemanovi nějak poděkovat.

„Meruňky,“ odpověděl Dr. Thallomius.

„Meruňky,“ pokýval Seth a začal přemýšlet o všemožných receptech.

„Tak už pojď, Thallomiusi,“ zvolal hrubým hlasem Count Jizvák. „Dáme si čaj, pořešíme, co je nového, a pak se dole koná partička pokeru. Chtěl bych se seznámit s ostatními uchazeči na Nadějně kandidáty. Zjistit, proti komu soupeřím. A pokud možno, tak bych je nejdřív ze všeho rád obehral a vyhrál nějaké peníze.“

Při slově peníze pocítil Seth v kapse tlustou těžkou minci. Vytáhl ji, aby si ji prohlédl, a když uviděl zlatavý záblesk, srdce mu poskočilo. Zdálo se, že mince je z pravého zlata. Proč by mu ale Dr. Thallomius dával zlatou minci? Muselo to být nějaké nedorozumění, ale starý pán byl velmi neoblomný.

Jisté však bylo, že nehledě na to, jak málo času mu zbývá a jak moc svícnu potřebuje naleštit, udělá si čas na to, aby připravil úžasný dezert a vykouzli tomuto starému gentlemanovi na tváři úsměv.

7. Zubící se žena v bláznivém klobouku

Ale nejprve se Seth mohl konečně zastavit v nejvyšším poschodí, aby nakrmil svou nebohou kočku. Když dorazil do svého pokoje, pocítil úlevu, že se může zbavit usvědčující ukradené rybí hlavy, a hodil ji do Černostínčiny misky, jež ležela na ošoupaném koberci obklopena zbytky jídla.

„Černostínko... Černostínko? Nemáš ani ponětí, do jakého maléru jsem se kvůli jídlu pro tebe dostal.“

Posunul se podél úzké skříně připomínající Šikmou věž v Pise a zaplul do uzounké postele, jejíž matrace byla dokonce hrbolatější než Henriho bramborová kaše. Jeho černá kočka spala schoulená do klubíčka uprostřed postele a splývala s tmavou kousavou dekou. V šeru pokoje ji téměř nebylo vidět.

Vzal do ruky své zrcátko, vždyležící na lepenkové krabici, kterou používal jako noční stolek. Z odrazu na něj hleděl jeho útlý obličej: široké oči, rozčuchané vlasy a bledá pokožka vystupující z jasně modré tuniky. A pak zrcátko provedlo to, co dělalo vždycky, a jeho odraz zmizel, aby ho tentokrát nahradil obraz zubící se ženy z prvního poschodí v bláznivém klobouku. Seth zrcátko rychle odložil.

Černostínka se zavrtěla, natáhla přední paciky a zatnula dráčky do povlečení, aby si protáhla záda. Zlověstně se při tom na Seta podívala, rozmrzelá, že ji probudil. Pak se vrhla na rybí hlavu.

„A když mluvím o problémech, Černostínko, potřebuju zoufale nějaký recept. Pavlova je ten nejlepší dezert, jaký jsem kdy připravil,“ povzdechl si, pak vytáhl minci a ukázal ji Černostínce. „Ale potřebuji pro Dr. Thallomiuse něco ještě lepšího,“ prohrábl si vlasy, „jen nějak nemůžu přijít s žádným dobrým nápadem.“

Když se Seth na tenké matraci otočil, pružiny hlasitě zaprotestovaly a Černostínka k němu něžně nacupitala. Pak Sethovi skočila do klína a zaťala mu drápky, ostré jako jehly, do nohy, jako by to byl polštářek.

„Sledovala jsi tátu roky. Co myslíš, Černostínko? Viděla jsi ho někdy vytvořit něco úžasného z meruněk? Nemáš nějaký dobrý nápad?“

Položil ji na zem a Černostínka začala škrábat do malé díry ve zdi. Asi tam viděla pavouka.

„Když se jeden ptá na radu kočky, tak už si vážně neví rady,“ prohodil Seth.

Popošel k místu, kde u starodávného trámu opadávala omítka. Tam se nacházela velká díra, která byla jako stvořená pro tajnou skrýš. Natáhl se a vyndal skleněnou nádobu, jejíž opotřebovaná etiketa jednou hlásila „Gilbertovy extra kořeněné okurky“. Seth do ní roky schovával své veškeré nicotné sprostné a nyní tam zadumaně přidal zlatou minci. Černostínka ještě pořád drápala do zdi.

„Co tam máš? Myš? Nebo pavouka?“ Černostínka zbožňovala pavouky a Seth ji občas přistihl se zlověstným pohledem, jak jí z tlamy volně visí několik nožiček.

Hrabala dál. Vytvářela ve zdi poměrně velkou díru. Všude kolem létala omítka.

„Černostínko, přestaň! Poslední, co potřebuju, je uklízet ten binec.“

Kočka byla skoro celá pokrytá bílou omítkou.

I přes ten nepořádek a díru ve zdi se Seth nemohl ubránit smíchu. „Už nevypadáš černě, jsi šedá. Budu tě muset přejmenovat na Dýměnku.“

Když se sehl, aby nepořádek uklidil, tak už ho smích přešel, ale kočka začala znovu hrabat. „Černostínko, ne! Stačilo!“

Hrubě ji odstrčil, ale ona se mu vykroutila a opět zanořila packy hluboko do díry a hrabala.

„Co se děje? Ty nechytáš myš ani pavouka, je to tak?“

Sehnul se a nakouknul do díry. Něco tam bylo. Natáhl se, jemně konečky prstů ohmatával prostor a doufal, že to skutečně není myš nebo pavouk. Pak vytáhl, co se uvnitř ukrývalo.

Hned viděl, že je to kniha, malá černá kniha, velmi opotřebovaná, a tak stará, že se bál, aby se mu v ruce nerozpadla. Když ji zvedl, všiml si, že na černých deskách není žádná značka ani písmena. Ačkoli byla kniha velmi stará, pro někoho musela být natolik důležitá, že ji svázal silným jasně červeným provázkem.

Seth byl v šoku, že takhle zničehonic objevil ve svém ošuntělém a známém pokoji něco tak

nevšedního, starého a nejspíš velmi cenného. A ještě předtím, než se stihl zamyslet, jeho prsty už rozvázaly šňůrku a otevřely knihu.

8. Zvláštní ČERNÁ kniha

Knihou trochu hřála, jako by z ní vycházelo teplo, a zdálo se, že se v Sethových prstech usadila a formovala se pod jejich doteky, jako by přesně tam bylo její místo.

Seth se s knihou v klíně posadil na okraj své úzké postele a brzy se ztratil v jejích stránkách plných poznámek, náčrtků, obrázků a vzteklých škrtačů. Když zjistil, že kniha je z velké části plná receptů, navíc velmi neobvyklých, byl nadšený. Našel recept na speciální nápoj z kdoule,

další na pečeného holuba nebo třeba na labuť s ořechovou nádivkou. Nové recepty miloval a na podobné ještě nikdy předtím nenarazil.

Knize nešlo odolat. Jak otáčel stránku po stránce, dozvídal se postupně, jak vyrobit vlastní lak na boty nebo třeba čistič na troubu hned vedle receptu na mandlový koláč či nápoj napěchovaný nejrůznějšími bylinami a bobulemi s poznámkou „funguje dobře na psy“.

Dál listoval knihou a zoufale doufal, že narazí na něco, co by mohl připravit pro Dr. Thallo-miuse. Na chvíli se zastavil, aby se podíval na náčrtek ptačí klece, podobné malé klíče, co visela ze stropu v místnosti, kde se pan Bunn po většinu dne zašival a četl noviny. Ptačí klec na náčrtku ale vypadala, jako by hořela, a byl pod ní nápis „světluščí klec“.

Černostínka se hladce přemístila na postel a usadila se za Setha, který natáhl ruku a hladil ji. Ještě pořád byla trochu pokrytá omítkou, a neměla proto barvu černých sazí jako obvykle. Její výrazné zelené oči na Setha hleděly moudře jako dva měsíčky.

„Je to jako seznam všech možných nápadů na výrobu nejrůznějších věcí. Některé z nich jsou dost podivné,“ řekl Seth a zastavil se u popisu